

Géczi János

ezer veszprémi naplemente

117.

nem titkolom
 így másolom össze
 hogy mégiscsak legyen
 egyre-másra
 pedig alig arasznyit
 egy percnyit mozdult el
 mégis elég hogy mássá
 hogy vázlattá váljon
 beáll egy szögletbe
 ónsúlyos részletnek
 fénylik ha srégen kapja a fényt
 egyébként húzza a lábát
 szundit tiltakozik

118.

négy (vagy öt?) nap után megérkezik
 kezdődjék a jelenésünk
 dörzsöljük a papírra magunkat
 testünkre a hó- a szírom-
 vagy bármi-esés olcsó hasonlatát
 ennyi időnk volt távol lenni
 a távolság most húzza
 hozzánk közelebb magát
 készül a szélesvásznú tömegjelenet
 fölvérzenek előbb-utóbb a bábok
 fölzeneknek a halleluják
 de kétséges marad mindörökre
 a négy és öt (?) nap közében e vagy

119.

kicsordul belőle az elégia
 megtelt a füzet rotyog
 katlan fölött az üst
 kéményből a füstdugó –
 elég ebből

itt abbahagyható
 ennyi fojtogató elégia
 képmás
 maszkos sürgés-forgás minek
 húzódjunk vissza a tragédiába
 ott megvan a kontúr
 még nem esett szét a július
 ott még megtalállak

120.

rakjunk 13 sornyi ívet
 a két part (horhos) közé
 a zúgó (hegyi) patak fölé
 elviselik e munkát
 a sárga partfalak a patak
 a mocorgó helyi szellem
 13 sornyi legyen az ív
 ha megcsináljuk
 és megcsináltuk
 minek a part minek a völgy
 elég a merész vonal
 elég hogy látjuk
 valamit összekötöttünk

121.

a gepárd vacca a dzsungelben
 az ártéri fák között
 ahol vinnyog egy vak kölyök
 szopik ürít ismét vinnyog
 a füledt félhomályban
 vérszagban
 bomlott húscafatok szagában
 úgy olyan mód ugyanabban a hasonlatban
 mint a vadak
 elszántan éberem
 avartűz bundában fekete csíkosan
 és büdösen
 a vers is

122.

ha mint bármi (minden)
 e nap visszafogy magába
 nem lesz több a saját nevénel
 s ha fölfalta vissza is öklendezte
 mindazt amit befogadott
 olyan sovány lesz
 hogy belefér hajszálvékony nevébe
 csakis akkor
 fölébe hajolok
 tenyeremben megforgatom
 felszólítom nevezze meg magát
 mondja ki
 milyen (volt) másnak lenni

123.

milyen volt

vagy
 milyen másnak lenni
 pl. amikor a kert ugyanaz
 és ugyanaz a hold fog fölébe keveredni
 miközben (egyébként) pedig laza szél
 lágydróton ingó idő
 ez-az ami az emberrel megeshet
 a két lehetőség két vers
 egymásba nem dobozolható
 mégis (megpróbálni s elhagyni gyorsan
 mint a helyszínt robbantás előtt)
 végső(ül is) változatok vagyunk

124.

a kert alatt kutya jár
 a kertben néprajztudósok
 nincs esély
 nincs hogy maradj
 járkálok körbe a szavakat
 a szavak savtócsáit
 talán a köpenyszegély
 talán a cipősarok beragad
 már lennél írástudatlan
 változnál kerítéssé kúttá stb.
 de zsákmányra lesve
 a hely szelleme a kertben
 hintáz a hintaágyban

125.

németh gábornak

az eleven halban ott van
 egészen mélyen
 a lomha fényhatár alatt
 a vízzöld könyv alján ott
 egy újabb naplemente
 befonva vörös moszatokkal
 szivacsos algákkal csőférgekkel
 rézsárga felfújt a feje
 akár a nehézbúvároké
 van alkalom amikor hagymaszagú
 olyan mint a fül
 igazi szegedi halászlévé
 egyébként kissé visszavont

túlért vagy szétnyomkodott
 (szétpasszírozott feltételes mód?)
 nem központi éles
 csak beúszott s vissza képtelen
 ettől eleven az eleven hal
 legyen félkövér mindörökké
 legyen USA-mogyoró
 amely bármely szoba
 belehelyezi magát
 ő a bővérű motívum kortársi hatás
 holott maradt a fényhatárom
 a hideg vízrétegben
 ahol a napfelkelte-húsú lazacok

126.

jelentést kap
 megforgatja magát benne
 s mint szurokra reá ragad
 így válik innen tercinává
 így kezd most a nagyáriába
 ettől kezd zsibbadni keze lába
 mire ez a jelentés
 minek a fenekébe pávatoll
 talpára a pokol kénzagú feketesége
 hátán a kacsza pihetolla szárnya
 maradna aki volt
 néma terjedéstelen
 szégyenli hogy rászokott az átváltozásra

